

tal pladser i dagtilbud til børn, med henblik på at give pædagogiske, sociale og pasningsmæssige tilbud.« Den tidligere bistandslov havde en tilsvarende formulering i § 69. Det har altså mindst siden bistandslovens ikrafttræden i 1976 stået i loven, at kommunerne skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser i dagtilbud.

Hvis man tager lovtæksten for pålydende, er det nødvendige antal pladser selvfølgelig det antal, der er brug for, dvs. de pladser, som forældrene skriver deres børn op til, plus dem, som socialforvaltningen skal bruge som hjælpeforanstaltninger for truede børn og unge. Konklusionen er altså, at pladsgarantien overhovedet ikke er noget nyt; den har faktisk hele tiden været der.

At virkeligheden så har været anderledes, er selvfølgelig noget helt andet, for flertallet af landets kommuner har i årevis overtrådt loven uden at have været udsat for sanktioner. Det har i adskillige år mere været reglen end undtagelsen, at folk, der har været modige nok til at få børn, samtidig selv har skullet skaffe pasning til det nye familiemedlem, når barselorloven var slut, og masser af forældre og selvfølgelig især mødre har derfor måttet opgive deres arbejde eller tage orlov i kortere eller længere tid. Resultatet har selvfølgelig været en dårlig økonomi i familierne.

Før børnepasningsorloven blev indført, var muligheden for at få en indtægt at få kontanthjælp, hvis man var berettiget til det. I dag er den at få 60 pct. af dagpengemaksimum.

Der er også mange børn, som er blevet passet under mere eller mindre tilfældige forhold såsom af sorte dagplejemødre eller i ordninger, der er strikket sammen af skiftende barnepiger inden for og uden for familien, og det har tit gjort de første år af barnets tilværelse til en stresset og utryg tid for både barnet og forældrene.

Heldigvis afbøder pinsepakken nogle af de dårlige virkninger i det her lovforslag. Pinsepakken betyder jo, at grænserne for både en hel og en delvis friplads er blevet forhøjet væsentligt, og at de lavindkomstfamilier, der får glæde af den forhøjelse, er fritaget for en eventuel stigning i forældrebetalingen. Men det betyder jo ikke, at forslaget kun rammer økonomisk velstillede familier. En familie med to faglærte mindstelønninger overskrider grænsen for en delvis friplads. Så er moderen kassedame og faderen pedelmedhjælper på kommuneskolen, risikerer man, at forældrebetalingen stiger med

10 pct. mere end den almindelige pris- og lønudvikling. Det er ikke rimeligt.

Statsministerens nytårstale sidste år med den berømte sætning, om vi ikke kunne gøre det lidt bedre, handlede jo bl.a. om børnefamilierne. Men Enhedslisten tror altså ikke, at der er ret mange forældre, der vil opleve det som en forbedring af deres forhold, at de kommuner, der i årevis har forsømt deres pligt til at sørge for de nødvendige dagtilbudspladser, nu skal belønnes med en ekstra brugerbetaling, hvis de tager deres ansvar alvorligt.

Enhedslisten er altså ikke med på det her.

Tom Behnke (FRI):

Lad mig slå det fast med det samme: Frihed 2000 støtter lovforslaget fra ministeren. Men når det så er sagt, vil jeg også godt understrege, at det egentlig er et noget tyndt forslag, ministeren er kommet med.

Hvis man skal svinge lidt til den ene side, kan man jo sige, at de minimale stigninger, der kommer til at ske, vel ikke vil give andet end noget decimalfnidder ude i kommunerne, når de skal beregne, hvad forældrebetalingen skal være. Det er jo meget små stigninger, og hvis de yderligere splittes op i 12 månedlige beløb, bliver det vel et spørgsmål om, hvorvidt kommunerne ikke kommer til at bruge alle pengene på ren administration. Men lad det nu ligge.

Det andet, der ligger i det, er, at hvis regeringen virkelig mente, at der skulle være en pasningsgaranti, kunne man jo bare vedtage det, for der har altså været vedtaget i stribevis af hensigtserklæringer her i Folketinget om, at der skal være en pasningsgaranti, og dem kunne regeringen jo bare ophøje til lov, så det var vedtaget én gang for alle.

Se, vi har i Frihed 2000 den opfattelse, at problemet omkring manglende børnepasning nogle steder kunne løses meget nemt og behændigt, for jeg ved fra min tid som kommunalbestyrelsesmedlem, at vi lavede nogle beregninger, der gik ud på, at hvis man simpelt hen indførte en regel, der hed, at hvis en eller begge forældre bliver arbejdsløse i en kortere eller længere periode, er de forpligtede til at tage børnene hjem, så ville man med et fingerknips omgående have en pasningsgaranti, for så ville der være plads til alle de børn, der har behov for pasning. Så nemt kan det gøres.

Og når man har været så uheldig, at man er blevet arbejdsløs, vil det jo ikke være til nogen skade, at man så i en kortere eller længere